

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš i Sanje Štefan, članica vijeća te viši sudski savjetnik – specijalist Srđana Papića, zapisničar, u upravnom sporu tužitelja J. n. d.d., Z., kojeg zastupaju opunomoćnici T. O., I. V. G., K. K., M. Š. L., K. G. D. i V. B., odvjetnici iz Odvjetničkog društva O., V., K., Š. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 16. srpnja 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje klasa: UP/II-008-07/20-01/367, urbroj: 401-01/11-20-1 od 29. svibnja 2020.

II. Odbija se zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika naloženo je tužitelju trgovačkom društvu J. n. d.d. da u roku od 8 dana od zaprimanja ovog rješenja riješi zahtjev za pristup informacijama H. Š. od 15. travnja 2020. sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama.

Tužitelj u tužbi u bitnome navodi da je H. Š. od tužitelja zatražio presliku zaprimljenih računa za robu ili usluge u razdoblju od 1. siječnja 2019. do 15. travnja 2020. godine zaprimljene od sljedećih dobavljača: V. I. d.o.o., H. m. d.o.o., M. p. d.o.o., A.-P. d.o.o., R. G. d.o.o., R. H. d.o.o., N. T. d.d., A. N. d.o.o., O. t. Z. d.d., Z. t. d.o.o., T. D. d.o.o. i O. d.o.o., odnosno podatke o plaćanju po navedenim ugovorima ili računu. Ističe da je tužitelj H. Š. odgovorio na način da ga je obavijestio o statusu i djelatnostima tužitelja te obrazložio da je tužitelj dioničko društvo koje kotira na Z. burzi pa se financira isključivo iz svojih sredstava stečenih obavljanjem djelatnosti na tržištu kao i da informiranje obavlja sukladno odredbama Zakona o trgovačkim društvima kojim je uređeno pravo dioničara na obaviještenost i to na način da svi dioničari moraju obavijest primati na jednaki način, u jednakoj mjeri i u istom trenutku. Štoviše, sukladno odredbi članka 287. stavka 3. Zakona o trgovačkim društvima svaka informacija koja je izvan skupštine dioničara dana nekom dioničaru na zahtjev mora na skupštini biti dana i ostalim dioničarima. Kako su podaci koje predlagatelj traži obuhvaćeni javno objavljenim i javno dostupnim financijskim izvješćima, tužitelj je predlagatelja uputio na svoja financijska izvješća koja se objavljuju kvartalno, polugodišnje i godišnje, a koje u stavci „materijalni troškovi – podgrupa: ostali - vanjski troškovi“, obuhvaća i tražene podatke. Međutim, neovisno o primitku takve obavijesti podnositelj zahtjeva je tuženiku podnio žalbu, a koja je usvojena budući je tuženik našao da tužitelj na podneseni zahtjev nije postupio

sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Primjenjujući Zakon o pravu na pristup informacijama na tužitelja, tuženik nije utvrdio temeljem koje je osnove, odnosno kojeg dijela citirane zakonske definicije tužitelj tijelo javne vlasti u smislu Zakona što je osobito značajno s obzirom na to da tužitelj nije tijelo javne vlasti u smislu Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističe da tužitelj nije proračunski korisnik budući da ima vlastite prihode od obavljanja djelatnosti te ne koristi državna sredstva, subvencije, niti se financira sredstvima iz Državnog proračuna. S obzirom na to da je tužitelj dioničko društvo koje ima više dioničara, s obzirom da se tužitelj financira vlastitim sredstvima koja stječe obavljanjem djelatnosti na tržištu, tužitelj nema javne ovlasti, tužitelj ne obavlja javnu službu, tužitelj ne prima državne potpore niti prikuplja namete te u konačnici, za razliku od drugih tijela na koje se predmetni Zakon zaista odnosi, tužitelj ovisi o tržištu i svojem obavljanju djelatnosti na tržištu pri čemu su korisnici tužiteljevih usluga pretežno pravne osobe u inozemnom vlasništvu, tužitelj nije i ne može biti smatran tijelom javne vlasti u smislu odredbe članka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističe da bi inače informacija koju predlagatelj traži predstavljala poslovnu tajnu tužitelja, a što je tuženik zanemario pri donošenju pobijane odluke. Navodi da je rješenje tuženika očigledno suprotno zakonu jer tužitelja obvezuje na postupanje koje nije predviđeno niti jednim propisom. Navodi da u prilog tome govori presuda Visokog upravnog suda poslovni broj: UsII-37/2014 od 4. lipnja 2014. kojim je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja s obrazloženjem da je tijelo javne vlasti postupilo sukladno citiranoj odredbi jer je tužitelja obavijestilo o dostupnosti traženih informacija. Poziva se i na presudu ovoga Suda poslovni broj: UsII-320/17 u kojoj je izraženo shvaćanje da se informacija poput predmetne može odnositi samo na ukupno isplaćene svote za intelektualne usluge, a što je u ovom slučaju podnositelju zahtjeva za pristup informacijama učinjeno dostupnim. Tužitelj predlaže da naslovni Sud u ovom postupku provede usmenu raspravu te nakon toga donese presudu kojom se tužba usvaja, poništava rješenje Povjerenika za informiranje te naloži tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana nadoknadi troškove upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je Visoki upravni sud u presudi poslovni broj: UsII-33/19 od 4. travnja 2019., koju dostavlja u prilogu, odbio tužbeni zahtjev istog tužitelja za poništenje rješenja od 18. prosinca 2018. godine te je citiranom presudom utvrđeno da tužitelj jest obveznik Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, 25/13., 85/15., nastavno ZPPI). Ističe da je prije donošenja pobijanog rješenja pregledao javno dostupne podatke, a kao najrelevantnije uzeo je one objavljene na internetskoj stranici tužitelja na poveznici <https://janaf.hr/onama/osnovnipodaci>, gdje je navedeno slijedeće: „Oblik vlasništva: Dioničko društvo u mješovitom kapitalu s većinskim državnim kapitalom“. Nadalje, na navedenoj poveznici stoji da su dioničari tužitelja na dan 14. travnja 2019. godine, između ostalih, i Ministarstvo državne imovine (Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje 37,26%), Centar za restrukturiranje i prodaju 26,28%, Ministarstvo državne imovine Republike Hrvatske 14,97% i Hrvatska Elektroprivreda 5,36%. Iz navedenih udjela nesumnjivo proizlazi da Republika Hrvatska ima većinski udio u vlasništvu tužitelja te je tužitelj tijelo javne vlasti iz članka 5. točke 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Stoga je tuženik naložio tužitelju da postupa po zahtjevu podnositelja zahtjeva, no međutim, tužitelju pobijanim rješenjem nije naloženo da podnositelju zahtjeva omogući pristup traženoj informaciji, odnosno ne prejudicira se ishod postupka rješavanja zahtjeva za pristup informacijama, već se nalaže rješavanje predmetnog zahtjeva sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice nisu sporne, sud je konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.). Odredbom članka 20. stavka 1. ZPPI-a propisano je da će na temelju zahtjeva za pristup informaciji tijelo javne vlasti odlučiti najkasnije od 15 dana od podnesenog urednog zahtjeva.

Člankom 23. ZPPI-a propisano je u kojim slučajevima tijelo javne vlasti ne donosi rješenje o zahtjevu odnosno u kojim slučajevima rješenjem odbija zahtjev i kada ga odbacuje.

Prema odredbi članka 5. točki 2. ZPPI-a „tijela javne vlasti“ u smislu ovog Zakona su tijela državne uprave, druga državna tijela dijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe i druga tijela koja imaju javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, pravne osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se temeljem posebnog propisa financiraju pretežito ili u cijelosti iz Državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, odnosno iz javnih sredstava (nametanja, davanja) kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinice lokalne i područne samouprave imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo.

Tužitelj u tužbi prvenstveno prigovara da nije tijelo javne vlasti u smislu odredbe članka 5. točke 2. ZPPI-a, te da se na njega taj Zakon ne primjenjuje. Međutim, nasuprot tvrdnji tužitelja, tuženik navodi relevantne podatke iz kojih slijedi da je tužitelj dioničko društvo u mješovitom kapitalu s većinskom državnim kapitalom te ističe da iz podataka na internetskoj stranici tužitelja na poveznici <https://janaf.hr/onama/osnovnipodaci> proizlazi da su dioničari tužitelja na dan 14. travnja 2019., između ostalih, i Ministarstvo državne imovine (Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje 37,26%), Centar za restrukturiranje i prodaju 26,28%, Ministarstvo državne imovine (Republika Hrvatska 14,97%) i Hrvatska Elektroprivreda 5,36%.

Također, pravilno nalazi tuženik da iz navedenih udjela nesumnjivo proizlazi da Republika Hrvatska ima većinski udio u vlasništvu tužitelja pa je stoga tužitelj tijelo javne vlasti sukladno odredbi članka 5. točki 2. ZPPI-a pa se ne može prihvatiti prigovor tužitelja da se na njega Zakon o pravu na pristup informacijama ne primjenjuje. Navedeno pravno shvaćanje Sud je zauzeo u presudi poslovni broj: UsII-33/19-6 od 4. travnja 2019. na koju se tuženik poziva u odgovoru na tužbu.

Nadalje, iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je podnositelj zahtjeva zatražio od trgovačkog društva J. n. d.d. da mu dostavi preslike zaprimljenih računa za robu i/ili usluge u razdoblju od 1. siječnja 2019. godine do 15. travnja 2020. godine od dobavljača V. I. d.o.o., H. m., M. p. d.o.o., A.-P. d.o.o., R. G. d.o.o., R. H. d.o.o., N. T. d.o.o., A. N. d.o.o., O. t. Z. d.d., Z. t. d.o.o., T. D. d.o.o. i O. d.o.o.

S obzirom da trgovačko društvo J. n., tužitelj u ovom predmetu, nije odlučio o zahtjevu za pristup informacijama u roku i na način koji je propisan Zakonom o pravu na pristup informacijama, tužitelj je izjavio žalbu Povjereniku, nakon čega je Povjerenik, tuženik u ovom predmetu, zatražio od tuženika obavijest o razlozima zbog kojih predmetni zahtjev nije riješen. Tužitelj je dostavio tuženiku obavijest od 25. svibnja 2020. koju je uputio podnositelju zahtjeva u kojoj navodi da su podaci koje je podnositelj zatražio sadržani i javno objavljeni u financijskim izvješćima zbirno u grupi „materijalni troškovi podgrupa: ostali troškovi – ostali vanjski troškovi“, jer se isti ne vode zasebno.

Imajući na umu navedene podatke u spisu predmeta, prema ocjeni ovoga Suda, tuženik je pravilno zaključio da zahtjev zainteresirane osobe podnositelja zahtjeva za pravo na pristup informacijama nije riješen sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama te je pravilno naložio tužitelju da riješi zahtjev. Tužitelju je osporenim

rješenjem dana pravilna uputa u kojoj je jasno navedeno da ako tijelo javne vlasti utvrdi da posjeduje izrađene tražene informacije i ako utvrdi da nema razloga za ograničenje iz članka 15. ZPPI-a, treba omogućiti pravo na pristup zatraženoj informaciji. Isto tako je navedeno da ukoliko tijelo javne vlasti utvrdi da za zatraženu informaciju postoje ograničenja pristupa informacijama iz članka 15. ZPPI-a za koje je potrebno provesti test razmjernosti i javnog interesa, potrebno je postupiti sukladno članku 16. ZPPI-a. Test razmjernosti i javnog interesa podrazumijeva da tijelo javne vlasti, kada rješava konkretni zahtjev za pristup informacijama koje su iz kategorije izuzetka iz članka 15. ZPPI-a, procjeni hoće li omogućavanje tih informacija biti u interesu javnosti i hoće li od njihovog omogućavanja biti više koristi nego štete po zaštićene interese iz navedenog članka Zakona.

Potpuno je jasno u obrazloženju navedeno da se rješenjem tuženika ne nalaže tužitelju omogućiti pristup traženoj informaciji odnosno ne prejudicira se ishod postupka rješavanja zahtjeva za pristup informaciji, već se nalaže da tužitelj riješi predmetni zahtjev sukladno odredbama ZPPI-a te o ishodu utvrđenog donese odluku. Stoga pozivanje na odluke Visokog upravnog suda koje su donesene u činjenično i pravno različitim postupcima, nije od utjecaja na drugačije rješenje ove stvari.

S obzirom na navedeno Sud nije našao osnove za poništenje osporenog rješenja tuženika, kako je to zatražio tužitelj, slijedom čega je odlučeno kao u izreci presude pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. ZUS-a.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 79. ZUS-a.

U Zagrebu, 16. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.